

"Λδελφούς μου,

"Στῶμεν καλῶς ἐν Κυρίω πάντοτε".

Εἶχαμεν μιλήσει για τὸν Νοῦν. Τὸν εἶχαμε δύνομάσει ύπερ οὐσία οὐσία, ψέρ υλή, δηλ. τις μέσον ἔκφρασεως τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, μέσα στὸν ίδιον τὸν έαυτὸν του.

Χῶρος. 'Ο Χῶρος οὗσον καὶ νά εἶναι ἔννοια, μέ μια ἔννοια μποροῦμεν νά τοῦ ἀντιληφθοῦμεν ὡς τόσον εἶναι. 'Ο χρόνος. Ιύτδος δέν εἶναι, γιατί δημιουργῆται μὲ τὴν ἔκφρασιν. Διά νά μετρηθῇ αὐτὸς ποὺ θὰ λέγαμε Χρόνο, θὰ πρέπη νά δοῦμεν μιαν ἔκφρασιν, νά ἀρχίζῃ, νά συνεχίζῃ νά υπάρχῃ, νά μψεσταταν νά ἐξελίσσεται καὶ νά τελειώνῃ. Μέ τὸν τρόπον αὐτὸν δημιουργεῖται ἡ ἔννοια τοῦ χρόνου. Τώρα ὅμως ἀνεξάρτητα ἀπό τές ἔκφρασεις τοῦ Θεοῦ ΛΟΓΟΥ τοῦ δημιουργικοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, τοῦ δημιουργικοῦ ΘΕΟΥ; ἀνεξάρτητα ἀπό τές ἔκφρασεις, τέ μπορεῖ νά εἶναι ὁ Χρόνος, καὶ ποῖατι αἱ σχέσεις τοῦ περιεχομένου μὲ τὸν Χῶρον. Γιατί, ἀσφαλῶς, ὁ Χῶρος, εἶναι ἀπαραίτητος γιατί νά ἔκφρασθῇ τοῦ δια τοῦ θά λέγαμε χρόνο.

Νοῦς. Βλέπομεν μιαν τρίτην κατάστασιν τώρα. Τὸν χῶρον τὸν Χρόνον ὡς ἔννοιαν πλέον καὶ τὸν Νοῦν. Τὸν εἴπαμεν Πρωταρχικὸν Πῦρ, τὸν εἴπαμε 'Ανέσπερο Φῶς, τὸν εγιαμε Φῶς. Φῶς, γιατί χωρὶς τὸ φῶς τίποτε δέν εἶναι θρατίν, καὶ χωρὶς τὸν Νοῦ τὸ ποτὲ δέν εἶναι νοητό. Εἶναι φῶς, Νοητικόν Φῶς, Νοητὸν Φῶς. Θά θελα νά κάμετε ἔνα διαλογισμό. Σχέσεις Φωτός καὶ Νοῦ. Μετά ἔχομεν πεῖ, διε τὸ Νοῦς εἶναι τοῦ μέσον διά τοῦ δικούον τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ οὐτὸν ἔκφραση τὸν 'Ἐαυτὸν τοῦ διαλογισμοῦ μέσα στὸν έαυτὸν τοῦ, τά σύμπαντα. Τὰ σύμπαντα ἐπομένως ἔχουν ὡς πρωταρχικήν θύτιαν διετοῦ κτισθεῖν τὸν Νοῦ. Τακάντα μέσα στὰ σύμπαντα Νοῦς ἀκόμη καὶ τὸ χῶμα, ή παχυλή υλή. στήν πιει χαμηλήν της ἔκφρασιν. Τὰ πάντα Νοῦς. 'Ομως μπορεῖτε αὐτήν τὴν στιγμήν νά διαλογισθῆτε, τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ὡς Χριστὸς ΛΟΓΟΣ ἔκφρασεις, ΛΟΓΟΙΚΗ ἔκφρασις, μέ πάνους τρόπους μεταχειρίζεται τὸν Νοῦ διε νά μᾶς δημιουργήσῃ τὰ σύμπαντά τοῦ, τὴν δημιουργίαν, τὸ συνθέεται τοῦ μέσου αὐτοῦ ἔχει δημιουργήσει γιατί νά μᾶς δώσῃ τὰ στοιχεῖα τῶν εἰς τὴν παχυλήν υλήν, τὴν ψυχονοητικήν υλήν Νοητήν καὶ πέραν τούτων.

Νά ποῦμεν διε τὸ Νοῦς εἶναι ὁ καθρέφτης ἐκεῖνος, μέσα στὸν όποιον καθρέπτην, καὶ μέσον τοῦ όποιού, τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ διαλογισθεῖνον ἔκφρασει τὸν έαυτὸν τοῦ, πάνσοφα, τί ἄλλο μπορεῖ νά εἶναι. Τώρα ἀπό ποὺ πήρε αὐτὸς τὸ κάτι ποὺ εἴπαμεν διέρ οὐσία οὐσίαν, υπέρ υλήν καὶ υλήν τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ὁ ΘΕΟΣ διά νά δημιουργήσῃ τὸν αὐτὸν πρός τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ποὺ δέν ήτο ὁ 'Ἐαυτὸς ΤΟΥ, καὶ τὸ εἶχε πάρει γιατί νά δημιουργήσῃ τὸν Νοῦ ή ἔχει. ἀπόλυτος πανσοφία εἰς τὸν πρῶτον της κράδασμόν μέσον τῆς βουλήσεως τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ἀπό τὸν ίδιον τὸν 'Ἐαυτὸν του γεννήση τὸν Νοῦ. 'Ασφαλῶς. 'Από τὸ τέποτε, τέποτε γίνεται. 'Από θεῖον ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ σάν βούλησίς, πίενσοφία, Παντοδυνάμια καὶ Παναγάπη ἀπό τὸν ίδιον του 'Ἐαυτὸν τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ δημιουργήσει τὸν Νοῦ. 'Ἐπομένως, τόσον ὁ Νοῦς, ὡς πρωταρχικὸν Πῦρ, 'Ανέσπερο Φῶς, Φῶς, υλή, εἴπα θεῖος ὅχι ΘΕΟΣ. Ηδη μήν θεοποιήσωμεν τὴν Φύσιν, νά μή θεοποιήσωμεν τὸ ἐνεργούμενο, ἄλλαδ νά δοῦμεν μέσα στὸ ἐνεργούμενο τὸν σκοπό, καὶ αὐτὸν ποὺ ἐνεργεῖ. Εἶναι τόσον ἀπλᾶ καὶ μέ πολὺν ἀπλὸν διαλογισμόν μποροῦμεν νά πλησιάσωμεν εἰς τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ. 'Ως συμπέρασμα, πλήρη γνώση, δέν εἶναι τόσον εὔκολον, ἄλλαδ αἰτεῖται καὶ δοθῆσεται υμῖν.

Ζητεῖσθε τὸν θεῖον φωτισμόν γιατί ὁ θεῖος φωτισμὸς εἶναι μέσα σας, γύρω σας, παντοῦ, εἶναι ζήτημα συντονισμοῦ μέ τὸν θεῖον θεῖο. Ισκράς ἄλλα προσέξετε. Δίδει τόσον Φῶς, τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ εἰς τὸν ἄνθρωπον δόσον μπορεῖ νά ἀντέξῃ. Γιατί πιστέψετε με, τέποτε πιει ἐπικείνδυνον στὰ υλικά μάτια τοῦ 'Ανθρώπου ἀπό τὸ φῶς σε κραδασμὸν ποὺ δέν πηρετ νά ἀντέξῃ ὁ υλικός ὄφθαλμος, καὶ τέποτε πιει ἐπικείνδυνον ἀπό τὴν σοφία γνώση εἰς τὸν παχυλόν υλικόν ἐγκέφαλον, πέραν τοῦ ὅτι μπορεῖ νά παχυλός υλικός ἐγκέφαλος νά συλλάβῃ.

'Ομως, μποροῦμεν νά ἔχημενάσωμεν τόσον παχυλόν μας υλικόν ἐγκέφαλον ποὺ ειναι δ νοῦς, μέ τὸν χρόνον νά μπορῇ νά δεχθῇ τὸν χραδασμόν ἐκεῖνο ποὺ μπορῇ νά ἀντιληφθῇ περισσοτέρα ἀπό τὰ συνηγούμενα ἀπό τὰ πολύ παχυλά υλικά. Γιατί πιστέψετε με, μέσα καὶ γύρω ἀπό τὸ παχυλό υλικό σας μυστό, εύρεσκεται, ὁ Νοῦς ζήτημα σας τόσον, δόσον

καὶ ὁ παχυλὸς σας ἐγκέφαλος ποῦ περιμένει ἔκεῖνων ποῦ θάσι συντηνισθῇ μὲν αὐτὸν, διὰ
νά τοῦ δώσῃ τοῦ Θεῖον φῶς.

Μή φοβᾶσθε τὸν διαλογισμόν, δταν αὐτὸς εἶναι λογικά πολύ λογικά τοποθετημένος. Ἡ ἀνάπτυξις θά γίνη, Νά φοβηθῇτε τὴν βίαν τὴν ἀνυπομονησίαν. Τοῦ σπέρμα οἰουδῆσποτε δένδρου ἡ φυτοῦ ἔχει τὴν δυνατότητα καὶ πιθανότητα μέσα εἰς τὸν χῶρον καὶ τὸν χρόνον νά ἀναπτυχθῇ, καὶ ἀπό ἕνα μικρό σπόρο, νά τοῦ δοῦμεν ἕνα πελώριο δένδρο. Ὁμως αὐτὸς δέν μπορεῖ νά γίνη ἀμέσως. Ἐδῶ ἔχομεν τὸν χρόνον ποῦ εἶναι ἀναγκαῖος, τὴν ὑλην τοῦ φῶς, καὶ τὸν σκοπόν τὸν Θεῖον, ποῦ ἔχει δημιουργήσει διά τοῦ Θεῖου διαλογισμοῦ τὸν κῦκλον τῆς ὑπάρξεως, καθετε φαινομένου τῆς ζωῆς. Καὶ σεῖς, δέν θά διαλογισθῆτε, δτε, ἐν μιᾶ καὶ μόνη νυκτὶ, θά γίνεται πάνσοφοι καὶ δτε ἄν ἀρχίστε τὸν διαλογισμόν μπορεῖ ὁ παχυλὸς ὑλικὸς ἐγκέφαλος νά συλλάβῃ μεγάλα πράγματα. Γιατὶ τὴν σοφίαν δέν θά τὴν συλλάβετε μὲ τὸν παχυλὸν σας ὑλικόν ἐγκέφαλον πιστέψετε με, ἀλλάδ μ;— τὸν ψυχονοητικόν ἀντίστοιχον τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ ἐγκέφαλου. Νά τοῦ εἰποῦμεν ἐγκέφαλον, Νοῦ ἄς τὸν ὀνομάσωμεν. Δηλ. θά γίνη ὁ παχυλὸς σας ὑλικὸς ἐγκέφαλος ἐκεῖνος ὁ μαγνήτης ποῦ ἀπλὸν σίδηρον, πλέον θά γίνη μαγνήτης νά ἔλκῃ καὶ θά ἀνέλθετε σεῖς ἥδη ὡς πνεύματα πλέον ψυχαῖ αὐτοεπιγνῶσεις, δχι ὡς ἀδύνατες προσωπικότητες ἀνθρώπων στὰ σκαλοπάτια τῆς σοφίας τὰ δόκια ἔχει ἐτοιμάσει ἥδη ὁ ΘΕΟΣ ΛΟΓΟΣ διά σᾶς. Ἐπειδή, οὖν ὑμεῖς τέλειοι ὡσπερ ὁ Πατήρ ημῶν ὁ Οὐράνιος τέλειος ἔστι. Ἀσφαλῶς θά απαντήθῃ χρόνος ἐπειδή. Η ἐπιθυμία, ή ἀγνῆ ἐκεῖνη πλέον ἐπιθυμία πρός φωτισμὸν καὶ τελείωσιν τοῦ χαμηλοῦ Ιας έαυτοῦ προσωπικότητος, καὶ ή ἐπίθυμία νά ἀνοίξῃ ή προσωπικότητης σας τὰ χέρια πρός τὰ Οὐράνια γιατί νά δεχθῇ τὸν ἐναγκαλισμὸν τοῦ έαυτοῦ καὶς φυχῆς αὐτοεπιγνῶσεως, μέσα στὰς ἀγκάλας τοῦ έαυτοῦ σας φυχῆς αὐτοεπιγνῶσεως τὸ νήπιον προσωπικότης θά πρέπῃ νά μεγάλωσῃ καὶ νά ἀφομοιωθῇ μὲ τὸν ἐσώτερον έαυτὸν νά ἀρχίσῃ νά κάμνῃ χρῆσιν δχι μονον τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ ἐγκέφαλου ἀλλά γενικῶς τεῦ Νοῦ, ποῦ εἶναι θεία κληρονομία, ποῦ εἶναι ἄλλως τε καὶ η κλίμαξ πρός τὴν θέωσιν πρός τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας.

Τοῦ δτε ἀπαιτεῖται εἶναι εἰλικρινῆς προσπάθεια, δέψα πρός ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας καὶ ἀγάπη πρός τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ εστω· καὶ ἄν δέν μπορεῖ τώρα ὁ παχυλὸς σας ὑλικὸς ἐγκέφαλος καὶ η προσωπικότης σας νά συλλάβῃ. Ὁμως μὲ τὸν ὄρθολογισμὸν οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει τόσον γιατί τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ δυσον καὶ διὰ τὴν ὑπαρξιν τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ποῦ εἶναι τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ μέσα στὸν χῶρον καὶ τὸν χρόνον εἰς τὸ νά δημιουργῇ.

"Στῶμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".